

DVANÁSTA KAPITOLA

Neviem, ako som strávila zvyšok dňa. So Shonou sme využili každú príležitosť na chvíľu ubzknúť, porozprávať sa o tom, čo mám spraviť a ako to všetko dopadne.

Plávali sme okolo spodnej polovice lode.

„Presne, musíš sa dostať do zámku, nájsť druhý prsteň a oba ich spojiť,“ povedala Shona, keď sme asi po dvadsiatykrát prediskutovali naše plány.

Bez ohľadu na to, koľký raz sme opakovali, čo mám spraviť, neznelo to o nič jednoduchšie.

„A to všetko za ten krátky čas, keď bude mesiac v splne,“ pripomenula som. „Inak bude neskoro. Neptún to povedal dosť jasne. Len čo bude mesiac v splne, kliatba sa

naplní a ja už nebudem napoly obyvateľkou mora. Znamená to, že sa prsteňa nebudem môcť dotknúť. Prídem oň. Navždy.“ *So všetkým, čo mi je drahé*, dodala som sama pre seba.

Shona na mňa pozrela, pohľady sa nám stretli. „Nerozmýšľaj takto,“ povedala.

„Prídem o jedného z rodičov,“ pokračovala som a nevšímala si jej slová.

„Emily, prosím ťa, no tak!“

„A Aaron celkom osirie.“

„Emily!“ Shona ma chytila za ramená. „Sústreď sa. Dokážeme to, jasné?“

„Jasné,“ zopakovala som nepresvedčivo. Ani na chvíľu som neverila, že by sa nám to podarilo. Naše vyhliadky na úspech neboli práve ružové.

Slnko zapadlo. O pár hodín sa na oblohu vyhupne mesiac. Guľatý ako tanier, mesiac v splne.

Millie nás nenechala osamote. Stála na prove, a keď sa na nekonečnej oblohe jedna za druhou začali rozsvetovať hviezdy, ukazovala nám rozličné súhvezdia.

„Tam je Malý pes,“ ukázala na zhľuk hviezd, ktoré sa takmer ničím nelíšili od ostatných. „Aha, myslím, že tamto by mohla byť Severná koruna.“ Overila si to v knihe a potom sa opäť zahľadela na oblohu. „Áno, zdá sa, že